

Državni zakonik

za

kraljevine in dežele v državnem zboru zastopane.

Kos LXVII. — Izdan in razposlan dne 30. decembra 1882.

180.

Postava od 26. decembra 1882,

s katero se moč postave od 25. maja 1880 (Drž. zak. št. 56), o dodelilih in ugodnostih za lokalne železnice podaljšuje.

S privolitvijo obeh zbornic državnega zbora ukazujem takó:

Člen I.

Moč določil členov I do vštevno VIII postave od 25. maja 1880 (Drž. zak. št. 56), o dodelilih in ugodnostih za lokalne železnice, podaljšuje se do 31. dne decembra 1884, izpreminjajoč dotično ukazilo, ki stoji v členu IX napomnjene postave.

Člen II.

Zvršitev te postave, katera stopi v moč s 1. dnem januarja 1883, naroča se trgovinskemu ministru, ministru za notranje reči in finančnemu ministru.

Na Dunaji, dne 26. decembra 1882.

Franc Jožef s. r.

Taaffe s. r.

Dunajewski s. r.

Pino s. r.

181.**Postava od 26. decembra 1882,**

o povišbi izrednega kredita za delo železnice čez Arel goro, dovoljenega v finančni postavi za leto 1882.

S privolitvijo obeh zbornic državnega zbora ukazujem takó :

Člen I.

S finančno postavo za leto 1882 od 29. marcija 1882 (Drž. zak. št. 33), pod poglavjem 27, naslovom 9, D, delanje državnih železnic, — dovoljeni izredni kredit v delo železnice čez goro Arel povišuje se od 5,500.000 glđ. na 7,500.000 glđ.

Člen II.

Zvršitev te postave se naroča ministroma za finance in za trgovino.

Na Dunaji, dne 26. decembra 1882.

Franc Jožef s. r.

Taaffe s. r.

Dunajewski s. r.

Pino s. r.

182.**Ukaz ministerstva za notranje reči od 26. decembra 1882,**

o domačih lekarnah in zasilnih aparatih zdravnikov in ranocelcev.

Ministerstvo notranjih reči, dovprašavši vrhovni zdravstveni svēt o načelih zdanjemu času primerne pregledbe določil veljajočih za domače lekarne (apoteke) in zasilne aparate (lekovnike), ukazuje takó :

A. V oziru na domače lekarne.

1. Pravica, imevati svojo domačo lekarno, meri se po dotičnih dozdanjih zakonitih propisih.

2. Vsak zdravnik ali ranocelec, ki se lasti pravice, imeti ali držati si domačo lekarno, mora dovoljenje v to izprositi pri političnem okrajnem oblastvu.

3. Namen domače lekarne je, omogočiti zdravniku ali ranocelcu, kateri na deželi (na kmetih) ljudi leči, da bolnikom, ki pri njih pomoči iščejo, brez velikega odloga zdravila daje. Ali s tem, da sme zdravnik imeti domá svojo lekarno, on še ne dobiva pravice, zdravila ali zdravilne tvarine sploh prodajati, niti pravice, dajati iz njih zdravila takim bolnikom, katere on hodi ozdravljat v tak kraj, kjer biva kaka javna lekarna.

4. Izbirati zdravila, katera naj ima domača lekarna v zalogi, in določati njih množino prepuščeno je dotičnemu zdravniku ali ranocelcu, kateri je pa odgovoren za to, da se vsako zdravilo domače lekarne vzdržuje vsegdar v taki

dobrini, kakeršne ima biti. Vendar morajo v vsaki domači lekarni biti zdravila zasilnega aparata (B. Točki 1 in 2).

5. Ako se k bolniku pokliče od drugod kak zdravnik in mu zapiše zdravilo kot silno potrebno, katerega ni mogoče o pravem času dobiti iz kake javne lekarne, to ga mora zdravnik, kateri ima domačo lekarno, iz svoje zdravilne zaloge dati ter ne sme odreči.

6. V vsaki domači lekarni morajo biti k pravšnemu dispenzovanju zdravil potrebna pomagala, tehtnice, uteži, mere in drugo posodje ali priredje v zapovedanem stanju, in zdravilne zaloge morajo se hraniti takó, da se ne morejo zlorabiti, pomeševati ali pomotno jemati (eno namesto drugega).

7. Gledé tega, od kod naj se jemljó zdravilne tvarine in zdelki ali preparati za domače lekarne, veljajo še dalje dozdanji propisi.

Poleg prejemne knjige naj si zdravnik ali ranocelec, kateri sme domačo lekarno imeti, drži še zabeležno knjigo, v katero je v podobi recepta vpisavati zdravila dana bolnikom po imenu povedanim.

Danim zdravilom je vselej pridodati tudi dotični recept ter na-nj ceno zapisati takó, kakor je zapovedano lekarnikom.

8. Dispenzovanje zdravil iz domače lekarne sme oskrbovati samo zdravnik ali ranocelec sam ali pa farmacevt, katerega on v to postavi. Za pravšno ravnanje daje odgovor imetelj domače lekarne.

B. V oziru na zasilne aparate.

1. Da bode, kadar se komu mahoma primeri kaj tacega, da mu življenje pride v nevarnost, ali kaka bolezen, priklicani zdravnik, brž imel pri roki za prvo pomoč najsilneje in neogibno potrebna in potrjena sredstva, katera se navadno dobivajo v lekarnah, v to služi zasilna shrambica lekov, tako imenovani zasilni aparat, v katerem morajo biti naslednja zdravila v propisani množini v posamičnih jemljajih, namreč:

- a) Acidum tannicum, Doses Nr. 10 a 1·00 gram (qua stypticum et antidotum).
- b) Chloroformium 100·00 gramov.
- c) Cuprum sulfuricum in pulvere, Doses Nr. 10 a 1·00 gram (qua emeticum et antidotum).
- d) Ferrum sesquichloratum solutum 100·00 gramov.
- e) Radix Ipecacuanhae in pulvere, Doses Nr. 10 a 1·00 gram (qua emeticum).
- f) Morphiium hydrochloricum (v podkožno injekcijo), Morphii hydrochlorici 0·100; Aequa destillatae 5·00 gr.
- g) Tinctura opii simplex 20·00 gramov.

2. Političnim deželnim oblastvom pridržuje se, določati poleg gori omenjenih še katero drugo zdravilo, da naj se vzprime v zasilni aparat, če se z ozirom na merodavne okolnosti pokaže da je potrebno.

3. Držati si zdravila v zasilni aparat vzprijeta dolžan je vsak zdravnik, kateri stanuje v takem kraju, kjer ni javne lekarne.

4. Zdravnikom stanujočim v krajih, kjer bivajo javne lekarne, naj politično okrajno oblastvo tedaj dovoli imeti zasilni aparat, kadar zvršujoč svoje zvanje hodijo k zdravnikom zunaj kraja, v katerem stanujejo, ter so pomestni občilni razmeri takšni, da ni mogoče za prvo pomoč potrebnih lekov dovolj hitro iz lekarne dobivati.

5. Zdravila naj se jemljó v obliki, kakor jih je za užitje prirediti treba, iz katere zdravniku najbližjih javnih lekaren. Zdravnik daje odgovor za vzdrževanje zdravil v dobrem stanu a lekarnik za pravšno razdelbo na jemljaje in za dobrino.

6. Posode in kapsule, v katerih se zdravila zasilnega aparata hranijo, morajo biti opravljene z potankimi signaturami, s firmo lekarne, iz katere so bila zdravila vzeta, in pa z dnem ekspedicije.

7. Zdravnikov dolžnost je skrbeti za to, da bodo vsakčas vsa zdravila v zasilnem aparatu, ter pisati si posebno zabeležno knjigo o prejemu in oddaji zdravil zasilnega aparata.

Tako domače lekarne, kakor tudi zasilni aparati zdravnikov in ranocelcev podvrženi so državnemu nadzoru ter so okrajni zdravniki dolžni, časoma uverjati se o tem, če so v primernem stanu in če se po propisih ravna z njimi.

Taaffe s. r.

183.

Ukaz ministerstva za trgovino od 27. decembra 1882,

o povišani teži enovitih pisem v notranjem prometu.

Sporazumno s kralj. ogerskim ministerstvom za javna dela in občila vzdržuje se pisemska taksa s dvema stopinjama in maksimalna teža pisem, postavljena na 250 gramov, a povišuje se, počenši od 1. dne januarja 1883 teža enovitih pisem v notranjem prometu avstro-ogerske monarhije od 15 na 20 gramov. Po le-tem iznaša poštnina (porto) za domača pisma na katero koli daljavo:

- a) za navadno pismo s plačano poštnino do 20 gramov teže vštveno 5 krajcarjev; če je pismo čez 20 do 250 gramov težko 10 krajcarjev;
- b) za navadno pismo, za katero poštnina ni plačana, do 20 gramov teže vštveno 10 krajcarjev, a za težje 15 krajcarjev.

Za pisma, ki jih je komu oddati v svojem vročbenem okraji prejemnega poštnege urada, iznaša poštnina:

- a) če je poštnina plačana, do 20 gramov teže vštveno 3 krajcarje, za težje pismo 6 krajcarjev;
- b) če poštnina ni plačana, do 20 gramov teže vštveno 6 krajcarjev, za težje 9 krajcarjev; s pismi, za katere je plačano nekaj poštnine a ne zadosti, postopati je gledé takse kakor s pismi, za katera ni plačana nikaka poštnina, vendar je treba vračunjati uporabljene pisemske znamke ali štemplje na zavitku.

Pino s. r.